

DŽEJMS PATERSON
DANI LOVA

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson
CROSS COUNTRY

Copyright © 2008 by James Patterson
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights
reserved.
Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Posvećeno Džil i Ejevju Glejzeru

Prolog

NAPAD NA KUĆU

Jedan

DŽORDŽTAUN U GRADU VAŠINGTONU

Otac porodice Koks bio je veoma uspešan advokat, ali meta je bila majka Eli Randal Koks. Napad je predviđen za večeras – počinje upravo sada, kroz svega nekoliko minuta. Dan za naplatu računa je odličan, bolji ne bi mogao biti.

Ubica od metar i devedeset pet i sto dvanaest kilograma, poznat kao Tigar, dao je članovima svoje ekipe pištolje, gram kokaina da podele među sobom, i jedno jedino uputstvo: *Majka je moja. Ostale vi pobijte.*

Drugi cilj njegove misije bio je da se zaplaše američki nametljivci. Znao je šta oni misle o upadima u kuće i napadima na svoje dragocene porodice, o hladnokrvnom ubijanju. Imaju toliko pravila o tome kako treba voditi život. Tajna pobeđe nad njima leži u rušenju tih blesavih svetih pravila.

Smestio se da posmatra kuću s ulice. Drveni kapci na prozorima prizemlja iscrtavali su vodoravne linije preko članova porodice dok su se kretali unutra, nesvesni kako se napolju okupljaju ubilačke snage.

Momci su nemirno čekali uz Tigra, a on je čekao da mu *instinkt* kaže kad je čas da krenu na kuću.

„Sad“, rekao je, „krećemo!“

Zatim je, jedva povivši kolena i bez mnogo napora, potrčao iz senke zimzelenog drveta u kojoj se skrivao. Koraci su mu bili suviše brzi da bi se mogli prebrojati.

U jednom moćnom skoku našao se na tremu. Potom je triput razorno udario u vrata. Ona kao da su se otvorila u eksploziji, a ubilačka ekipa, njih petorica, ušla je u kuću.

Njegovi momci, nijedan stariji od sedamnaest godina, jurili su oko njega, pucali iz bereta u tavanicu dnevne sobe i mahali isukanim lovačkim noževima, izvikujući teško razumljive naredbe jer njihov engleski nije bio na nivou Tigrovog.

Deca iz kuće su zacičala kao prasići; njihov otac, advokat, skočio je i pokušao da ih zaštiti onim mlitavim, nagojenim telom.

„Jadan si!“, doviknuo mu je Tigar. „Ne možeš da zaštitiš porodicu ni u rođenoj kući.“

Ubrzo su tri člana porodice saterana uz kamin u dnevnoj sobi, na čijoj gredi su stajale rođendanske čestitke naslovljene „mami“, „dragoj Eli“ i „slatkišu i suncu“.

Vođa ekipe je podgurnuo svog najmlađeg sledbenika, onog koji je odabrao ime Najki i koji je imao zarazan smisao za humor. „Obavi to“, rekao mu je Tigar.

Dečak je imao jedanaest godina, a bio je neustrašiv kao krokodil u mutnoj reci. Podigao je pištolj veći od vlastite šake i pucao u čelo uzdrhtalog oca.

Ostali dečaci su povcima iskazali odobravanje i pucali na sve strane, obarali starinski nameštaj, razbijali ogledala i prozore. Deca Koksovih su jecala jedno drugom u zagrljaju.

Jedan posebno zastrašujući dečak, praznog pogleda, u dresu *Hjuston rokitsa*, ispraznio je čitav šaržer u televizor širokog ekrana, pa stavio nov. „Srušimo kuća!“, povikao je.

Dva

MAJKA, „DRAGA ELI“, „slatkiš i sunce“, konačno se vrišteći sjurila niz stepenice i potrčala ka svojoj *akata** deci.

„Ostavi ih!“, zaurkala je na visokog i mišićavog vođu napadača. „Znam ko si!“

„Naravno da znaš, majko“, rekao je Tigar smešeći se visokoj matroni. Zapravo nije imao želju da joj naudi. Ovo je za njega samo posao. Dobro plaćen posao, *značajan za nekog ovde u Vašingtonu*.

Ono dvoje dece je zabauljalo ka majci, pa je sve počelo da liči na igru mačke i miša. Amerikančići su se sakrili iza kauča, a Tigrovi dečaci su ga izrešetal.

Kad su se deca pojavila s druge strane, Tigar je jednom rukom podigao uplakanog dečaka. Devojčica u pidžami s junacima crtaća *Rugratovi* bila je nešto pametnija, pa je potrčala uz stepenice, a pri svakom koraku videle su joj se male ružičaste pete.

* Izraz potekao iz naroda Joruba, iz zapadne Nigerije, označava Afroamerikance. (Prim. prev.)

„Beži, dušo!“, vikala joj je majka. „Izađi kroz prozor! Trči! Samo trči!“

„Neće moći“, kazao je Tigar. „Majko, odavde večeras niko neće izaći.“

„Nemoj to da činiš!“, preklinjala ga je. „Pusti ih! To su samo deca!“

„Znaš ko sam“, odvratio joj je. „Stoga znaš kako će se ovo završiti. Sve vreme si znala. Vidiš li šta si navukla sebi i porodici na vrat? Ti si im ovo učinila.“

Prvi deo

ZAKASNIO NA ŽURKU

Prvo poglavlje

NAJTEŽE JE RAZREŠITI tajnu na koju naiđeš pred njen kraj zato što nema dovoljno dokaza, nema dovoljno materijala za otkrivanje, osim ako nekako ne uspeš da se vratiš na sam početak – da premotaš film i ponovo ga pustiš.

Na krilima komfora i prijatnosti, vozio sam se u svom tek godinu dana starom mercedesu. Razmišljao sam o tome kako je neobično što idem na mesto zločina. A onda sam stigao, ostavio automobil i susreo se s pomešanim osećanjima što opet uranjam u mračnu stranu.

Jesam li postao premekan za ovo?, nakratko sam se upitao, pa odbacio tu misao. Nisam mekan. Čak sam i dalje isuviše čvrst, nepopustljiv, beskompromisan.

Zatim sam pomislio kako ima nečeg posebno užasavajućeg u nasumičnom, besmislenom ubistvu, kakvo je izgleda bilo ovo ili kakvim su ga bar svi smatrali. To su mi rekli kad su me pozvali.

„Ovde je gadno, doktore Krose. Pet žrtava. Cela porodica.“

„Da, znam. Kazali su mi.“

Među prvima koji su se pojavili na mestu zločina bio je Majkl Fesko. Taj mladi policajac dočekaao me je na pločniku

ispred kuće u Džordžtaunu, nedaleko od univerziteta koji sam pohađao i koji mi je ostao u dragoj uspomeni iz najrazličitijih razloga, a uglavnom zato što mi je pružio priliku.

Pozornik je očigledno bio potresen. To uopšte nije čudno. Da je u pitanju neko običnije ubistvo, ljudi iz prestoničke policije ne bi zvali baš mene, i to u nedelju u jedanaest uveče.

„Šta smo dosad saznali?“, pitao sam Feska, a pozorniku, koji kao da je čuvao stablo hrasta, pokazao značku. Zatim sam se provukao ispod jarkožute trake pred kućom. Kuća je bila lepa, na tri nivoa, u kolonijalnom stilu. Nalazila se u Kembridž plejsu, brdovitom kraju južno od Montrouz parka.

Po pločniku su se okupili susedi i znatiželjnici – ali su se držali na odstojanju, onako u pidžamama i kućnim ogrtačima, kao što priliči uzdržanim obrazovanim ljudima.

„Petočlana porodica, svi pobijeni“, ponovio se Fesko. „Prezivaju se Koks. Otac Riv. Majka Elenor. Sin Džejms. Oni su u prizemlju. Čerke Nikol i Klara na drugom spratu. Krvi na sve strane. Izgleda da su pobijeni iz vatrenog oružja, zatim su gadno isečeni i naslagani u gomile.“

Naslagani. To mi se nikako nije dopalo. Ni u ovoj lepoj kući niti bilo gde drugde.

„Ima li starijih činova na mestu zločina? Ko je zadužen za ovo?“, pitao sam.

„Detektivka Stoun je na spratu. Ona me je zamolila da vas pozovem na pejdžer. Veštaci još nisu stigli. Verovatno dolazi njih dvoje. Gospode, kakvo veče.“

„To si dobro rekao.“

Bri Stoun je bila zvezda u usponu na ogranku Nasilnih zločina, a i jedna od retkih detektivki s kojima sam radio kao partner. Dvosmislenost je namerna jer se ona i ja bavljamo već više od godinu dana.

„Javite detektivki Stoun da sam stigao“, rekao sam. „Počeću u prizemlju i postepeno ću doći do nje.“

„Razumem, gospodine. Odmah.“

Fesko se popeo sa mnom uz stepenište na tremu, pa prošao pored tehničara koji je radio na razvaljenim vratima i pragu.

„Nasilni ulazak, naravno“, nastavio je. Pocrveneo je, verovatno zato što je izneo nešto očigledno. „Osim toga, na drugom spratu je otvoren poklopac za prolaz na krov. Izgleda da su tuda otišli.“

„Bilo ih je više?“

„Rekao bih – na osnovu velike štete koja je napravljena. Nikad tako nešto nisam video, gospodine. Čujte, ako vam još nešto bude potrebno...“

„Reći ću ti. Hvala. Bolje da ovo obavim sam. Bolje se koncentrišem.“

Izgleda da moja reputacija privlači ambiciozne policajce na velikim slučajevima, što nekad ima prednosti. Trenutno sam, međutim, želeo da sâm istražim mesto zločina. Sudeći prema smrknutim licima i tvrdim pogledima svih tehničara koji su nailazili iz zadnjeg dela kuće, znao sam da će ubrzo postati još teže.

Ispostavilo se da nisam očekivao ni delić onoga što se zbilo. Pogibija ove porodice bila je mnogo gora nego što sam mislio.

Mnogo, mnogo gora.

Drugo poglavlje

ŽELELI SU NEKOG DA zaplaše, razmišljao sam pošto sam ušao u bleštavo osvetljenu i toplo uređenu nišu. Samo koga? Svakako ne pobijene. Svakako ne ovu nesrećnu porodicu, zatrtu iz ko zna kog razloga.

Prizemlje mi je otkrilo sumornu i zloslutnu priču koja je opisivala ubistva. Gotovo svaki komad nameštaja u dnevnoj sobi i trpezariji bio je ili oboren ili uništen – a neki i jedno i drugo. Po zidovima su zjapile ogromne rupe uz desetine manjih. Starinski kristalni luster ležao je rasut u paramparčad po istočnjačkom tepihu jarkih boja.

To mesto zločina uopšte nije imalo smisla, a što je još gore, tako nešto nisam video otkako sam detektiv krvnih delikata.

Mecima izrešetani trosed i dvosed česterfild gurnuti su uza zid da bi ostalo više mesta pred kaminom. Tu su *naslagana* prva tri tela.

Iako se može reći kako sam na poslu viđao užasavajuća sranja, u trenu me je presekao ovaj prizor, njegova čudovišnost.

Kao što sam već čuo, naređane jedna na drugu ležale su žrtve – otac, majka i sin odozgo, svi na leđima. Po okolnim

zidovima, nameštaju i tavanici bilo je mlazeva i mrlja krvi, a oko tela se obrazovala bara. Ti nesrećni ljudi su napadnuti nekakvim oštrim sečivima, kojima su im odsečeni i neki delovi tela.

„Gospode, gospode“, mrmljao sam sebi u bradu. Bila je to molitva ili kletva bačena na ubice, a najverovatnije i jedno i drugo.

Tehničar za otiske prstiju tiho je prihvatio: „Amin.“

Doduše, nismo se ni pogledali. To mesto ubistva bilo je takvo da ga moraš s mukom savladati, trudeći se da izađeš iz kuće s makar sićušnim delom zdrave pameti.

Tragovi krvi po prostoriji ukazivali su na to da su članovi porodice napadnuti zasebno, pa dovučeni jedan do drugog u sredinu.

Nešto je potpalilo nekakav divljački gnev koji je doveo ubice do ovoga, a složio sam se sa Feskom da ih je bilo više. Ali šta se zapravo dogodilo? Šta je uzrok ovom masakru? Droga? Ritual? Psihoza?

Grupna psihoza?

Odložio sam te nasumične misli za drugi put. *Prvo metod, kasnije motiv.*

Polako sam zaobišao tela i njihove delove, izbegavajući lokve krvi i stajući na suv parket gde god sam mogao. Kao da nije bilo povezanosti u kasapljenju, pa ni u ubijanju.

Sin je preklan; otac je imao ranu od metka u čelu; majčina glava je okrenuta u stranu pod neprirodnim uglom, kao da joj je slomljen vrat.

Obišao sam pun krug da bih video majčino lice. Glava joj je bila pod takvim uglom da se činilo da gleda pravo u mene, gotovo s nadom, kao da bih još mogao da je spasem.

Nagnuo sam se da je bolje vidim, pa sam odjednom osetio vrtoglavicu. Noge su mi klecnule. S nevericom sam se upiljio.

O, ne! Gospode bože, ne!

Naslepo sam ustuknuo, nagazio klizavo mesto i izgubio ravnotežu. Pokušavajući da ublažim pad, pružio sam ruku, i šakom u rukavici razmazao po podu nešto tamnocrveno.

Krv Eli Randal. Ne Koks – Randal.

Poznavao sam je – odavno.

Pre mnogo godina, Eli mi je bila devojka. Oboje smo studirali na Džordžtaunu. Verovatno mi je bila prva ljubav.

A sad je Eli ubijena, kao i njena cela porodica.

Treće poglavlje

JEDAN TEHNIČAR PRIŠAO MI JE da pomogne, ali sam se brzo sâm digao. Pomislio sam da sam u šoku zbog Eli. „Ništa strašno. Dobro mi je. Kako se porodica zvaše?“, pitao sam.

„Koks, gospodine. Riv, Elenor i Džejms su žrtve iz dnevnice sobe.“

Elenor *Koks*. Tačno; sad sam se setio. Zurio sam u Eli, srce mi je pomamno lupalo, a u uglovima očiju pojavile su mi se suze. Kad sam je upoznao, bila je Eli *Randal*, pametna, privlačna studentkinja istorije koja među kolegama sa Džordžtaunskog univerziteta skuplja potpise protiv aparthejda. Niko ne bi očekivao da se njena priča ovako završi.

„Trebali vam nešto?“ Fesko se vratio i stao pored mene.

„Samo... nađi mi kesu za đubre ili tako nešto“, rekao sam mu. „Molim te. Hvala.“

Skinuo sam vetrovku i koliko-toliko se njom obrisao, pa je gurnuo u kesu koju mi je Fesko doneo. Morao sam da se pokrenem i izađem iz te prostorije, barem nakratko.

Pošao sam ka stepeništu baš kad je Bri silazila.

„Alekse? Zaboga, šta ti se desilo?“, pitala je.

Znao sam da, počnem li da joj objašnjavam, neću uspjeti da dovršim. „Kasnije ćemo o tome, važi?“, rekao sam. „Šta imamo gore?“

Čudno me je pogledala, ali nije navaljivala. „Isto što i dole. Gadno. Na drugom spratu, Alekse. Još dvoje dece. Mislim da su pokušali da se sakriju od ubica, ali nisu uspeli.“

Blesak blica je sablasno osvetlio stepenište dok smo se peli. Činilo mi se da haluciniram i da je sve oko mene nestvarno. Kao da sam bio van te scene i posmatrao sebe kako posrćem u njoj. *Eli je ubijena*. Pokušao sam ponovo, ali nisam uspeo da svarim tu misao.

„Na stepenicama ni u predsoblju nema krvi“, prime-tio sam trudeći se da se usredsredim na dokazni materijal, pokušavajući da radim svoj posao. Bilo je ledeno zbog otvorenog izlaza na krov. Treći novembar, a predviđen minus preko noći. Čak je i vreme poludelo.

„Alekse?“

Bri me je čekala stojeći na vratima sobe na drugom spratu. Nije se mrdnula kad sam prišao. „Jesi li siguran da ti je dobro što si ovde?“, pitala me je tiho da drugi ne čuju.

Klimnuo sam glavom i zavirio u sobu.

Iza Bri ležala su izukršтана tela dveju devojčica na okrugloj prostirci od šarenih krpica. Beli krevet s baldahinom izlomljen je na komade, urušen, kao da je neko skočio svom težinom na njega.

„Biće mi dobro“, rekao sam. „Treba da vidim šta se ovde dogodilo. Treba da shvatim šta sve to znači. *Na primer ko je, dođavola, skakao po krevetu?*“

Četvrto poglavlje

MEĐUTIM, NISAM *ni izbliza* shvatio užasna ubistva petoro članova porodice. Bar ne te noći. Kao i svi ostali, i sâm sam bio zbunjen zbog mogućih motiva ubica.

Da sve bude još tajanstvenije, pošto sam na mestu zločina proveo sat vremena, pojavila su se dva agenta CIA. Razgledali su i otišli. *Šta je CIA tražila tamo?*

Nešto posle pola četiri ujutro, Bri i ja smo konačno stigli u Petu ulicu. U miru moje kuće, sa sprata je dopiralo tiho Alijevo dečje hrkanje. Bili su to svakako umirujući i utešni zvuci.

Nana Mama je ostavila svetlo na aspiratoru iznad šporeta i tanjir uvijen providnom folijom sa četiri preostala keksa sa suvim grožđem. Poneli smo ih gore sa čašama i pola boce vina.

Dva sata kasnije, još sam bio budan. I pometen. Bri se konačno uspravila i upalila svetlo. Zatekla me je kako sedim na ivici kreveta. Osetio sam toplinu njenog tela na leđima, njen dah na vratu.

„Spavaš li ti uopšte?“, pitala me je.

Zapravo nije to htela da zna.

„Poznavao sam majku, Bri. Oboje smo bili na Džordžtaunu. Nemoguće da joj se ovo dogodilo. Nije trebalo da se dogodi.“

Kad sam joj to otkrio, oštro je udahnula. „Mnogo mi je žao, Alekse. Zašto mi nisi rekao?“

Slegnuo sam ramenima pa uzdahnuo. „Ne znam mogu li i sad da pričam o tome.“

Zagrlila me je. „U redu je. Nema potrebe da pričaš. Osim ako poželiš. Tu sam, Alekse.“

„Bili smo najbolji prijatelji, Bri. Zabavljali smo se godinu dana. Znam da je davno bilo, ali...“ Ućutao sam. *Šta* ali? Ali – to nije bila dečja ljubav. „Voleo sam je, Bri. Sad sam rastočen.“

„Hoćeš da ostaviš slučaj?“

„Ne.“ Već sam razmišljao o tome i brzo shvatio da to ne želim.

„Mogu da uzmem Sampsona ili nekog drugog iz Nasilnih zločina da te pokrivaju. Izveštavaćemo te iz trena u tren...“

„Bri, ne mogu da napustim i ovaj.“

„I ovaj?“ Nežno mi je prešla dlanom gore-dole po mišici. „Kao... koji, Alekse?“

Duboko sam udahnuo. Znao sam kuda Bri cilja. „Nije reč o Mariji, ako si to pomislila.“ Marija, moja žena, ubijena je kad su nam deca bila mala. Tek sam nedavno uspeo da rešim taj slučaj. Pre toga sam se godinama mučio i pekla me je savest. Međutim, Marija mi je bila žena, u to vreme ljubav mog života. Eli je nešto drugo. Nisam to pomešao. Tako sam barem mislio.

„Dobro“, rekla je milujući mi umirujuće leđa. „Reci mi šta mogu da učinim.“

Povukao sam je pod pokrivač. „Samo lezi uz mene“, kazao sam. „Sad mi je samo to potrebno.“

„Ne brini.“

U Brijinom naručju brzo sam se uspavao – na cela dva sata.

Peto poglavlje

„MOJE OKO MALO sad je ugledalo *ružičaste* novine“, rekla je Bri.

„Eno ih!“ Ali ih je brzo spazio. „Vidim ih! *Ružičaste* su. Kakve su to lude novine?“

Na iznenađenje i oduševljenje svoje porodice, nisam otišao na posao u cik zore pošto sam pronašao Eli i njenu porodicu mrtve u njihovoj kući. Tog dana sam želeo da otpratim decu u školu. U stvari, to sam želeo skoro svakog dana, ali ponekad nisam mogao, a i onda kad sam mogao, dešavalo se da to jednostavno ne uradim. Međutim, sada mi je bilo potrebno mnogo svežeg vazduha. I osmeha. I Alijevog kikotanja.

Dženi je bila u završnom razredu osnovne škole i već se spremala za gimnaziju, a Ali je tek uplovio u školski svet. Tog jutra mi se činilo da se životni ciklus ogleda baš u tome što je Elina porodica nestala u trenu, dok moja deca sve više rastu.

Namestio sam najveseliji očinski izraz lica i pokušao da zanemarim jezive slike od prošle noći. „Ko je sledeći?“

„Imam ja nešto“, rekla je Dženi pa se okrenula prema meni i Bri s pritivorno naivnim osmehom. „Moje oko malo sad je ugledalo ŽOKŽESN.“

„Šta je *žok-žesn*?“, hteo je da zna Ali. Već se osvrtao, mrdao glavom kao da mu je na opruzi pokušavajući da ugleda *to*, šta god to bilo.

Dženi je takoreći otepevala rešenje: „Ž-O-K-Ž-E-S-N. Ženska osoba koja živi sa nama.“ Reč *ženska* nemo je izgovorila okrenuvši se ka Bri i meni, valjda da bi sačuvala nevinost mlađeg brata. Svejedno, mislim da sam malo pocrveneo.

Bri je povukla Dženi za rame. „Gde si pokupila to?“

„Od Čeris Džej. Kaže da je njena mama rekla kako vas dvoje, znaš, živite u grehu.“

Zgledao sam se sa Bri preko Dženine glave. Pretpostavljam da je ovako ili onako, pre ili kasnije, to moralo da se javi. Bri i ja smo zajedno već više od godinu dana i ona provodi mnogo vremena kod nas u Petoj ulici. Delimično i zato što kinci uživaju kad je ona tu. Delimično zato što i ja uživam.

„Mislim da biste ti i Čeris Džej mogle da nađete nešto drugo o čemu ćete pričati“, rekao sam Dženi. „Šta ti misliš?“

„Ma u redu je, tata. Rekla sam Čeris da njena mama treba da se malo spusti na zemlju. Hoću da kažem, čak se i Nana Mama pomirila s tim, a upravo je njena slika u rečniku pod odrednicom 'staromodan'.“

„Nemaš ti pojma šta je u rečniku“, kazao sam.

No Bri i ja smo uveliko prestali da se trudimo da budemo politički korektni prema Dženi, pa smo se opustili i smejali. Dženi je tih dana bila na „prelazu“, našla se na ukrštanju puteva devojčice i žene.

„Šta je smešno?“, pitao je Ali. „Recite mi. Šta je bilo?“

Digao sam ga s pločnika i stavio na ramena, pa smo tako prešli poslednji blok do škole. „Reći ću ti za jedno pet godina.“

„Ionako znam“, odvratio je on. „Ti i Bri se volite. Svi to znaju. Ništa naročito. To je dobro.“

„Jeste“, kazao sam i poljubio ga u obraz.

Ostavili smo ga kod istočnog ulaza u školu, gde se već obrazovao red njegovih slatkih drugara iz razreda. Dženi mu je doviknula kroz ogradu: „Zdravo! Volim te.“

„Zdravo, zdravo! Volim i ja tebe.“

Kako im je stariji brat Dejmon otišao u srednju školu u Masačusetsu, njih dvoje su u poslednje vreme postali bliskiji nego ranije. Vikendom je Ali obično spavao na dušek, koji je zvao „гнездо“, uz podnožje sestrinog kreveta.

Dženi smo ostavili na suprotnom kraju zgrade, gde su se rojila starija deca. Oboje nas je zagrlila na rastanku, nešto duže nego obično. „Volim te, medena. Za mene niko nije tako važan kao ti i tvoja braća.“

Ona se i protiv volje obazrela da neko to nije čuo. „I ja tebe, tata“, rekla je. A gotovo u istom dahu je povikala: „Čeris! Čekaj!“

Čim je Dženi otrčala, Bri me je uhvatila za ruku. „Šta je ono bilo?“, pitala je. „Svi znaju da se ti i Bri volite?“

Slegnuo sam ramenima i nasmešio se. „Otkud znam? Uostalom, o tome se naveliko priča.“

Poljubio sam je.

Pošto je to bilo vrlo lepo, poljubio sam je još jednom.

Šesto poglavlje

U DEVET UJUTRO, sav izljubljen, pripremao sam se za informativni sastanak u zgradi Dejli o veoma neprijatnom višestrukom ubistvu. Održavao se u velikoj sali za konferencije preko puta moje kancelarije. Bar je blizu. Tamo će biti svi slobodni detektivi i određen broj njih iz Druge oblasti, koja pokriva veći deo Džordžtauna.

Još mi nije dopiralo do mozga da je Eli žrtva. *Jedna od žrtava.*

Iz odeljenja za sudsku medicinu poslali su doktorku Polu Kuk, bistru islednicu meke prirode. Dok smo se rukovali, shvatio sam njeno trzanje uglovima usana kao pokušaj osmeha, pa sam se i ja njoj nasmešio. „Hvala ti što si došla, Pola. Potrebna si nam ovde.“

„Ovo je najgore što sam videla za četrnaest godina“, rekla je. „Sva ta deca, njihovi roditelji. Smučilo mi se. Besmisleno je.“

U konferencijskoj sali, Pola i ja smo okačili slike sa mesta zločina, koje smo uzeli pre nego što smo krenuli na sastanak. Postarao sam se da budu dvadeset četiri sa trideset šest

centimetra. Hteo sam da svi osete nešto od onoga što se sinoć dogodilo u Džordžtaunu, od onoga što sam ja i dalje osećao.

„Možda je ovo usamljen slučaj“, rekao sam nekoliko minuta kasnije pred okupljenima. „Međutim, neću se držati te pretpostavke. Što više uspemo da shvatimo, bićemo spremniji desi li se ponovo ovako nešto. Ovo ne mora da bude usamljen slučaj.“ Pomislio sam kako se neki od iznurenijih detektiva neće složiti s tim; smatraće da sam radio na previše slučajeva serijskih ubistava. U tom trenutku, nije me bilo mnogo briga šta oni misle.

U prvih petnaestak minuta, iznosio sam najvažnije činjenice slučaja, zbog onih koji nisu bili prisutni prethodne noći. Zatim sam predao reč Poli. Ona je skočila, pa objasnila situaciju pomoću slika na zidu.

„Posekotine ukazuju na primenu različitog oružja, snage i veštine“, govorila je dok je kursorom sa crvenim laserskim zrakom pokazivala rezove, ubode i druge teške povrede koje su oštrim predmetima bile nanete članovima porodice Koks.

„Bar jedno sečivo imalo je nazubljenu ivicu. Jedno je bilo izuzetno veliko – možda mačeta. Nijedna amputacija nije čisto izvedena. Najverovatnije su usledile posle ponavljanih udaraca.“

Detektiv po imenu Monk Džefris, koji je sedeo u prvom redu, postavio je prilično dobro pitanje. „Mislite li da su vežbali? Da nikad ranije to nisu radili?“

„Ne mogu da procenim“, odgovorila je Pola. „Mada me ne bi iznenadilo.“

„Da, Monk“, uskočio sam, „izgleda da su vežbali.“ Imao sam određeno mišljenje o ubistvima. „Kod ovog mesta zločina ima nečeg vrlo *nezrelog*.“

„U smislu neiskustva?“, pitao je opet Džefris.

„Ne. Prosto u smislu *mladosti*. Govorim o sečenju, o slomljenom krevetu, o vandalizmu uopšte. Uz to, mislim da je ovo izvela petočlana grupa ili veća. To je mnogo uljeza. Kad ukrstim sve te činioce, dobijam nekoliko mogućnosti: banda, kult, organizovan kriminal. Tim redom.“

„Banda?“, začudio se drugi detektiv iz zadnjih redova. „Jesi li video nekad nasilje bande kao što je ovaj masakr?“

„Nikad nisam video ovakvo nasilje“, rekao sam.

„Stavljam dvadeset dolara na organizovani kriminal. Prihvata li neko opkladu?“ Bio je to Lu Koplend, vičan, ali odvratan detektiv iz Jedinice za velike slučajeve. Nekoliko njegovih ortaka se nasmejalo.

Meni nije bilo smešno. Zavitlao sam podmetač za pisanje na drugi kraj prostorije. Udario je u zid i pao na pločice. To nije ličilo na mene, pa je proizvelo željeno dejstvo.

Svi su se utišali. Krenuo sam po podmetač i usput primetio kako Bri i Sampson razmenjuju pogled koji mi se nije dopao. Nisu bili sigurni mogu li ja to da podnesem.

Bri je preuzela vođenje sastanka, pa svima odredila zadatke. Trebalo je da naši ljudi opet pročešljaju oblast Kembridž plejs, da nose sa sobom laboratoriju radi bržih rezultata i dojavu svako obaveštenje s ulice o prošloj noći.

„Na ovom zadatku morate dati sve od sebe“, rekla je Bri. „Hoćemo odgovore do večeras.“

„A šta je sa...?“

„Odbija se!“

Svi su se okrenuli prema Sampsonu, koji je to rekao.

„Ako imate još neko pitanje, javite se Stounovoj ili Krosu na mobilni. U međuvremenu, imamo tonu posla. Ovo je veliki slučaj. Zato krećite! Navalimo, i to zdušno.“